

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 5373/20
14.5.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Живковић, председника већа, Милице Аксентијевић и Радмиле Ђурић, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије - Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, Гимназијска 7, против туженог АА из ..., ..., чији је пуномоћник Жељко Грбовић, адвокат из Београда, Загребачка 9/1, ради исплате, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву П 248/19 од 04.3.2020.године, у седници већа одржаној дана 14.5.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Панчеву П 248/19 од 04.03.2020.године, у ставовима другом и трећем изреке.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан је тужени да тужиоцу на име стеченог без правног основа - накнаде за коришћење пољопривредног земљишта за агроекономску годину 2015/2016 годину плати 16.691,88 евра, са каматом по стопи коју прописује Закон о затезној камати почев од 27.09.2018.године, као дана подношења тужбе, до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, вишак тужбеног захтева преко досуђеног износа 16.691,88 евра, па до траженог износа од 75.510,25 евра са законском затезном каматом, одбијен је као неоснован. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 61.875,00 динара, са законском затезном каматом од дана када се стекну услови за извршност, до коначне исплате.

Против првостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у ставовима другом и трећем изреке, из свих разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном поступку. Жалбене разлоге је образложио, жалбене предлоге изнео и трошкове другостепеног поступка опредељено тражио.

Тужени је одговорио на жалбу тужиоца, трошкове другостепеног поступка одређено тражио.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредаба члана 386. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр.72/11, 49/13-одлука Уставног суда, 74/13-одлука Уставног суда, 55/14, 87/18, 18/20), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиоца неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, док се на друге битне повреде поступка жалбом посебно не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је без правног основа у агроекономској 2015/2016 години био у државини земљишта у државној својини уписаног у Лн. ... КО у укупној површини од 87 ха 20 а и 94 м2. Надлежни орган Општине Алибунар као јединице локалне самоуправе на чијој територији се налазе наведене катастарске парцеле, донео је годишњи програм заштите, уређења и коришћења пољопривредног земљишта за 2015. годину, али како исти није благовремено доставио надлежном Министарству пољопривреде и заштите животне средине, исто није дало сагласност за расписивање огласа за давање у закуп пољопривредног земљишта почевши од агроекономске 2015/16 године. Из наведених разлога Влада Републике Србије је закључком 05 број 320-2875/16 од 11.3.2016. године препоручила органима локалне самоуправе да изузетно за 2015/2016. агроекономску годину пољопривредницима који земљиште користе без правног основа, а то и пријаве до 1.5.2016. године, накнаду наплати у висини просечне цене закупа на територији где се то земљиште налази, у конкретном случају на територији АП Војводине. Тужени је у складу са закључком Владе РС од 11.03.2016.године, пријавио површину земљишта које користи 20.04.2016. године пољочувару ББ који је запослен у ЈКП "Универзал Алибунар", о чему је сачињен записник у којем је констатовано да је тужени дошао да пријави да обрађује пољопривредно земљиште у државној својини и да је укупно посејана површина 87 ха 20 а 94 м2, уписана у Лн. ... КО ... Након сачињавања Записника од стране пољочуварске службе обавештено је Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде, па је извршен инспекцијски надзор о чему је сачињен Записник од 19.07.2016.године. Комисија за спровођење поступка јавног надметања за давање у закуп државног пољопривредног земљишта у општини Алибунар је на седници 19.08.2016. године донела закључак којим је утврдила висину накнаде за коришћење пољопривредног земљишта у државној својини без правног основа настале након 07.01.2016. године, у висини од 831,45 евра по хектару, а што чини троструки износ највише просечне постигнуте цене по хектару на територији Јужнобанатског округа од 277,15 евра по хектару, која је постигнута у општини Ковачица, а по ком закључку тужилац у овој правној ствари тражи укупну накнаду за коришћење земљишта у износу од 75.510,25 евра. Тужени је позван да потпише вансудско поравнање (без наведеног датума када је сачињено) о накнади за коришћење земљишта у висини од 831,45 евра по хектару, али је одбио да га потпише сматрајући да је поступио у складу са закључком Владе РС из ког разлога треба да уплати 191,40 евра по хектару. Одлазио је и у Комисију код ВВ заменице председника комисије, тражећи да му

се омогући да уплати 191,40 евра по хектару, при чему његова изјава није узета на записник и речено му је да се за сада ништа не зна и да ће бити позван. Тужени није извршио уплату накнаде јер за то није имао могућности с обзиром на то да није била спроведена лицитација, при чему се део накнаде плаћа општини на њен рачун, а део министарству, а туженом није било познато на који рачун треба да изврши уплату. Постојао је и проблем јер је од стране Општине Алибунар Закључак Владе од 11.03.2016. године стављен на усвајање тек у новембру месецу 2015 године када је усвојен, али како од стране надлежног Министарства није дата сагласност, то је Одлука о усвајању поништена, а Општина Алибунар је једина општина која није усвојила Закључак Владе РС.

Све важне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева првостепени суд је потпуно и поуздано утврдио доказима које је правилно оценио применом одредбе члана 8. ЗПП. те је за своју одлуку дао јасне и довољне разлоге, које и апелациони суд у целости прихвата. Жалбом тужиоца се не указује на конкретне пропусте у чињеничном утврђењу и у истој нису истицане нове чињенице, нити предлагани нови докази у смислу члана 372. став 1. ЗПП.

Полазећи од изложеног чињеничног стања, одлучујући о тужбеном захтеву тужиоца којим се тражи накнада у висини троструког највишег износа просечно постигнуте цене по једном хектару на територији округа на којем се налази пољопривредно земљиште које се користи без правног основа, сходно члану 62. став 5. Закона о пољопривредном земљишту, првостепени суд је позивајући се на одредбе чл. 12. 210. и 277. Закона о облигационим односима-ЗОО, а имајући у виду Закључак Владе РС од 11.03.2016.године, оценио да тужени дугује тужиоцу накнаду за коришћење пољопривредног земљишта у државној својини у висини користи која је остварена, али не у складу са чл. 62. ст. 5 Закона о пољопривредном земљишту, већ у складу и по препорученој цени из Закључка Владе РС од 191,40 евра по хектару. Ово из разлога што је тужени од момента објављивања Закључка Владе РС пријавио да користи земљиште и то пре него што је пољочуварска служба била на терену и то констатовала, те одлазио у локалну самоуправу - Комисију за спровођење поступка јавног надметања за издавање у закуп пољопривредног земљишта у државној својини, да би му се омогућило да непосредном погодбом са тужиоцем плати цену препоручену од стране Владе РС, али да му то није омогућено због чињенице да општинско веће све до новембра 2016.године није ставило на дневни ред усвајање закључка Владе РС, нити му је од стране Комисије омогућено плаћање тог износа Министарству. Првостепени суд је оценио да не постоји основ за потраживање накнаде тужиоца у висини троструког износа највише просечне постигнуте цене по хектару на територији округа на којем се налази пољопривредно земљиште које се користи без правног основа у складу са чланом 62. став 5. Закона о пољопривредном земљишту, из разлога што тужени није дужан да трпи последице непоступања државних органа по Закључку Владе РС од 11.03.2016. године и да због тога плати већу накнаду за коришћење пољопривредног земљишта од оне која је препоручена Закључком Владе.

Неосновано се жалбом тужиоца указује да је првостепени суд требао да примени одредбу чл. 62. ст. 5. Закона о пољопривредном земљишту, чије су измене ступиле на снагу дана 7.1.2016. године, и да накнаду обрачуна у висини

троструког износа највише просечне постигнуте цене закупнине за територији АП Војводине. Наиме, код утврђене чињенице да је тужени благовремено пријавио површину пољопривредног земљишта коју користи, како би поступио по закључку Владе РС од 11.03.2016.године, а у циљу плаћања накнаде у висини просечне цене закупа на територији АП Војводине у износу од 191,40 евра, то је правилно првостепени суд одбио тужбени захтев тужиоца за исплату разлике преко досуђеног до траженог износа од 75.510,25 евра, обрачунатог по 831,45 евра по хектару. Имајући у виду да је првостепени суд утврдио да је тужени био спреман да плати накнаду у висини од 191,40 евра по хектару, али да му исто није било омогућено због неажурног поступања скупштине општине која није усвајање закључка Владе РС ставила благовремено на дневни ред, као и да је приликом извођења доказа саслушањем сведока ВВ, иначе ... Комисије за спровођење поступка јавног надметања за давање у закуп пољопривредног земљишта у Општини Алибунар, утврђено да истој није познато на који начин би тужени, који је пријавио коришћење земљишта, могао да плати висину закупа истовремено са подношењем пријаве, те да туженом нису омогућили да било шта плати, с обзиром на то да је закључак Владе достављен председнику општине који га није ставио на дневни ред, нити скупштини на усвајање, правилно је првостепени суд закључио да тужени није дужан да трпи последице непоступања државних органа по закључку Владе РС и да због истог плати већу накнаду од оне која је препоручена закључком Владе РС од 11.03.2016.године.

Дакле, пропустом јединице локалне самоуправе којој је чланом 64. Закона о пољопривредном земљишту поверено издавање у закуп пољопривредног земљишта јавним оглашавањем чланом 60. истог закона датог на располагање и управљање тужиоцу, надлежно министарство није дало сагласност на годишњи програм заштите, уређења и коришћења пољопривредног земљишта за 2015. годину, па тужени није био дужан да након благовременог пријављивања коришћења истог без уговора о закупу накнаду плаћа у троструком износу највише закупнине по хектару на територији АП Војводине, установљеном изменама Закона о пољопривредном земљишту примењиваним од 7.1.2016. године. У циљу санкционисања делатности туженог, уколико је сматрала да је то потребно, општина Алибунар је имала могућност да истом изрекне забрану скидања усева, што она није учинила, па у ситуацији када државни органи и јединице локалне самоуправе којима је законом поверено вршење одређених овлашћења, у оквиру делокруга свог рада нису савесно и домаћински обављали послове за које су задужени, последице њихових пропуста не може сносити тужени као пољопривредни произвођач.

Без утицаја су на правилност побијаног решења и наводи у жалби којима се указује на одлуке у којима је заузет другачији правни став код обрачуна висине тражене накнаде, будући да судска пракса у нашем правном систему не представља извор права. Несумњиво право грађана на једнаку заштиту права не значи и обавезност примене правних ставова из раније донетих судских одлука, пошто би се тиме ограничило право грађана на правично суђење, такође зајемчено Уставом, по коме свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљени суд, правично и у разумном року расправи све аспекте конкретног случаја и донесе правилну одлуку о његовом праву. С обзиром да је одредбом члана 145. Устава прописано да се судске одлуке заснивају на Уставу,

закону, потврђеном међународном уговору и пропису донетом на основу закона, а одредбом члана 1. Закона о судијама, да је судија независан у поступању и доношењу одлуке и да суди и пресуђује на основу Устава, закона и других општих аката, потврђених међународних уговора, општеприхваћених правила међународног права, раније донете судске одлуке (судска пракса) не представљају извор права у Републици Србији.

Приликом одлучивања о законитости и правилности првостепене пресуде другостепени суд је ценио и остале жалбене наводе, али их није посебно образлагао сагласно члану 396. став 1. и 2. ЗПП, јер не могу довести до другачије одлуке у овој парници.

Из наведених разлога, Апелациони суд у Београду је одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепене пресуде и применом одредбе члана 390. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

Потврђено је, применом члана 401. тачка 2. ЗПП, и решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке ожалбене пресуде, јер је донето правилном применом одредбе члана 153. став 1. ЗПП.

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка, Апелациони суд у Београду је оценио да му накнада тих трошкова не припада, с обзиром на то да је жалба тужиоца неоснована, док трошкови туженог за састав одговора на жалбу нису били неопходни и нужни ради вођења парнице сходно члану 154. став 1. ЗПП, те је применом члана 165. став 1. у вези са чланом 153. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде.

Председник већа-судија
Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић